

убие. Как сега да убие този човек, пък и главата му да отреже?! Извел го на двора.

А там имали някакъв хамбар и скрил човека там. А когато комитите идвали у тях на гости, те винаги са клали я овца, я кокошка, я нещо друго, за да ги посрещнат както подобава. Вуйчо ми взел дрехите на този мъж, насякъл ги със сабята, нацапал ги с кръв от закланите животни и ги занесъл у дома. Хвърлил ги пред главатаря и така онзи се успокоил. После продължили да ядят и пият, сякаш нищо не се е случило и забравили за комитата. На другата сутрин комитите си заминали, а този мъж, който трябвало да бъде убит, останал да живее при дядо ми.

Този българин бил много благодарен на вуйчо ми, че е пожалил живота му и го оставил да живее у тях. Помагал на дядо в ковачницата и вършел домашна работа.

Добре, ама минали три-четири години. Веднъж тези комити пак дошли. И преди това идвали, както обикновено, но дядо ми криел комитата. Тогава той се престрашил и казал на главатаря:

– А бе, комита! Помниш ли онзи човек, който задяваше нашата снаха, а ти накара сина ми да го убие?

Войводата рекъл:

– Е, много съжалявам за този човек, но вече е късно! Съжалявам, че наредих да бъде убит, можеше да го посмърря малко. Избухнах и взех погрешно решение. Той ми беше като брат и сега ми липсва много.

След това откровение на войводата дядо ми съвсем се окуражил и рекъл:

– Ами ако сега този човек дойде и застане пред теб, какво ще направиш?

Главатарят рекъл, без да се замисля:

– Ще ви дам много пари! Ще ви покрия с пари! Този човек ми е много нужен сега!

Тогава дядо ми казал на сина си да доведе комитата. Като го видял жив и здрав, войводата много се изненадал, но и много се зарадвал. После наистина дал много пари на ковача и от този ден нататък с него станали най-добри приятели.